

ALEXANDER SCHOONEBEEK

Leesclub

'Meneer de voorzitter.'

Als onze raadsleden iets hebben, dan zijn het manieren.

En dat is jammer. Want er zou zo veel meer van zo'n vergadering te maken zijn, als er een piepklein beetje meer straatvechtersmentaliteit heerste. Zo'n Jaap ten Have, die in plaats van al dat intellectualistische gedram (is hij werkelijk een onecht kleinkind van Den Uyl?), eens gewoon met zijn vuist op tafel slaat en roept dat je in geouwehoer niet kunt wonen. Is toch ook niet zonder precedent in die club. Of Adje Haagh, die zich nou eens niet het woord laat ontnemen, maar meteen bij 'meneer de voorzitter' informeert waar die zijn auto geparkeerd heeft.

Maar nee.

Ze lezen braaf hun riedeltjes voor en rennen dan als jonge honden achter de toegeworpen kluitjes aan het riet in.

Nu ik het er toch over heb, over dat lezen. Wist u dat je daar ook verschillende types in hebt?

Allereerst zijn daar de ouwe rotten. Kees Dikker en Vic Haagh. Die lezen niet, nee, die babbelen. Gewoon voor de vuist weg zo lijkt het. Met vóór zich hooguit een spiekbrieffje met wat aandachtspuntjes. Bij Kees staat daar altijd op: 'Niet vergeten de ouderen te noemen'. Kees voelt zich nog altijd tamelijk jong. Maar hij heeft wel een achterban die voor een fors deel uit de wel erg in het leven volhardenden bestaat. Vandaar dat brieffje. En het doet er niet eens toe wát ie dan zegt. Sommige van zijn leden kunnen dan misschien nog wel horen, luisteren is er voor de meesten al lang niet meer bij.

'Zijn we genoemd? Mooi.'

Bij Vic Haagh staat er 'iets over verkeer' op zijn brieffje.

Na deze twee meesters komt de subtop. Vier man sterk: Jaap ten Have, Jan de Jong, Bertus van Kaathoven en Bert Wagemakers. Die lezen keurig de voor hen liggende volgetypte velletjes voor. Maar ze doen net alsof ze gewoon praten. Met veel euh's en quasi-nonchalant geblader in voor dit doel klaarliggende papieren. Het lijkt net echt. En dat is ook de bedoeling. Acteurs.

De rest zijn voorlezers.

'Menéér de vóórzitter. In uw ántwoord op onze éérste vrááhaag (toon omlaag), heeft u gezegd dat wij wat ú betreft de pót op kúnnen. Is dat wáár (toon heel hoog, zoals de nonnen dat vroeger graag hoorden) of zit u zich óók maar wat uit uw nek te bezondigen? (toonladder tree voor tree af).

Zo moest het vroeger ook altijd van Soeur Tristesse.

'Alexandertje Schoonebeek, wat staat daar achter die zin?'

'Een vraagteken, zuster.'

'En waarom hoor ik dat dan niet?'

Ik kon het niet. Maar om mij heen zaten al die Adjes en Elsjes en Ceesjes en Gérardjes en Johannekes.

En die konden het